

Τοποθέτηση της αναρχικής συλλογικότητας Κύκλος της Φωτιάς

10^η Συνδιάσκεψη της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης – Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων

28-29 Γενάρη 2024

Κατάληψη Λέλας Καραγιάννη 37

Αθήνα

1. Σήμερα σε παγκόσμιο επίπεδο βρισκόμαστε εν μέσω μιας ιστορικής φάσης συνεχών μεταβολών, μεγάλων γεγονότων και ταχύτατης κινητικότητας προς μια νέα ιστορική περίοδο νέων συσχετισμών και νέων σχηματισμών έκφρασης τους καθώς το μεταψυχροπολεμικό στάτους είναι σε ανασύνθεση με κάθε επιμέρους σχηματισμό (κρατικό, διακρατικό, στρατιωτικό, οικονομικό) της παγκόσμιας κυριαρχίας να βρίσκεται σε κρίση. Αυτό μαρτυρά η, πλέον, δια γυμνού οφθαλμού βαθιά σήψη των συστημάτων εξουσίας που αντιμετωπίζουν τον κίνδυνο ή και βρίσκονται ήδη σε διαδικασία κατάρρευσής τους. Το χρεοκοπημένο πολιτικά, ιδεολογικά, αξιακά και οικονομικά καθεστώς, μην έχοντας πλέον να υποσχεθεί τίποτα άλλο πέρα από πολέμους, αποκλεισμούς και εξαθλίωση, θωρακίζεται απέναντι στην προοπτική της δυναμικής έκφρασης της γενικευμένης κοινωνικής δυσαρέσκειας και επιχειρεί με σφοδρότητα να επιβάλει στην κοινωνική πλειοψηφία τις εξαγγελίες τους περί «τέλους της ιστορίας», πασχίζοντας να πείσει με κάθε τρόπο πως δεν υπάρχει καμία άλλη εναλλακτική για τις ανθρώπινες κοινωνίες πέρα από αυτήν όπου, η μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία θα είναι αναγκασμένη να ζει στιγματισμένη από την ανέχεια και τη φτώχεια, τις κακουχίες και τις αρρώστιες, τους πολέμους και τις καταστροφές. Ταυτόχρονα οι διακρατικοί σχηματισμοί αυξάνουν την επιθετικότητα τους, οξύνουν τους ανταγωνισμούς τους και απεργάζονται την επέκταση της ισχύος τους με στρατιωτικά μέσα, με ολέθριες συνέπειες για κάθε λαό που θα βρεθεί στο διάβα τους, λεηλατώντας εδώ και αιώνες το μεγαλύτερο μέρος του πλανήτη και προετοιμάζουν το επόμενο βήμα. Τη μετάβαση από τις περιφερειακές συγκρούσεις «δια αντιπροσώπων» στον γενικευμένο πόλεμο, προκειμένου να διατηρήσουν τα βαμμένα με αίμα «κεκτημένα» της παρακμάζουσας αυτοκρατορίας τους. Ο σύγχρονος ολοκληρωτισμός, η απόλυτη απαξίωση της ζωής, η βαρβαρότητα ως διαρκές καθεστώς επιβολής στις κοινωνίες, η συνεχής αποδέσμευση του κρατικού καπιταλιστικού μοντέλου οργάνωσης απο την όποια μορφή αστικής δημοκρατίας, αν δεν βρουν απέναντι τους τις αγωνιζόμενες χειραφετητικές δυνάμεις των εκμεταλλευόμενων και καταπιεσμένων, θα οδηγήσουν τις κοινωνίες απο τη βαρβαρότητα στην αγριότητα, σε ο,τι πιο μαύρο και απάνθρωπο έχει γεννήσει η εξουσία.

Αυτή η άγρια επίθεση που βιώνουν σήμερα οι κοινωνίες, μέσα σε συνθήκες βαθιάς και συνολικής συστημικής κρίσης και απονομιμοποίησης του πολιτικού συστήματος παγκόσμια, κλιμακώνεται και αναδεικνύονται τόσο οι αθεράπευτες αντιφάσεις του κρατικού-καπιταλιστικού μοντέλου οργάνωσης, όσο και η απόλυτη αδυναμία να παραχθεί από τα πάνω οποιοδήποτε συνεκτικό κοινωνικό όραμα, προοπτική και ελπίδα. Οι ρίζες αυτής της διαρκώς εντεινόμενης επιθετικότητας βρίσκονται στην ίδια τη φύση του καταπιεστικού και εκμεταλλευτικού συστήματος. Η ανάγκη για εμβάθυνση και επέκταση της εξουσίας κατατείνει στην επιχείρηση ελέγχου κάθε ανθρώπινης δραστηριότητας, με σκοπό την πλήρη καθυπόταξη της κοινωνίας στις επιταγές του κράτους και των αφεντικών. Το κρατικό-

καπιταλιστικό σύστημα έχει δομηθεί στη βάση του παραλογισμού της κοινωνικής και ταξικής καταπίεσης, η οποία επιδιώκει με κάθε μέσο τη διαιώνισή της και κατά συνέπεια τη διαιώνιση των καταστρεπτικών της αποτελεσμάτων στην κοινωνία και τη φύση. Η τόσο ορατή σήμερα αποσύνθεσή του δεν είναι αποτέλεσμα της πολύπλευρης κρίσης. Αντιθέτως, η πολύπλευρη κρίση είναι αποτέλεσμα της βαθιάς αποσύνθεσης και της χρεοκοπίας του συστήματος σε κοινωνικό, πολιτικό και αξιακό επίπεδο. Αυτή ακριβώς η αποσάθρωση και ολοσχερής χρεοκοπία του κόσμου του κράτους και του καπιταλισμού αποτελεί όριο για την εποχή της παγκόσμιας ολοκλήρωσής του και ταυτόχρονα αιτία της όξυνσης των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων και της συνακόλουθης αύξησης της απειλής του πολέμου. Το κρατικο-καπιταλιστικό σύστημα φέρει εντός του τις αντιφάσεις του· ο ανταγωνισμός μεταξύ των αστικών επιτελείων για την καλύτερη τοποθέτησή τους στη σκακιέρα για την καταλήστευση και τον διαμοιρασμό των πολύτιμων και περιορισμένων φυσικών πόρων, το άπλωμα της «σφαίρας επιρροής» τους είναι που κάνει τις σειρήνες του πολέμου να ηχούν ξανά και ξανά. Γιατί όσο οι κοινωνίες βρίσκονται δέσμιες του λεγόμενου «εθνικού συμφέροντος», του ιδιωτικού κέρδους και της καπιταλιστικής συσσώρευσης, ο πόλεμος θα αποτελεί τον μονόδρομο των αυτοκρατοριών σε σύγκρουση. Αυτή η καπιταλιστική νομοτέλεια, ωστόσο, καθόλου δεν σημαίνει ότι το σύστημα της καταπίεσης οδεύει μόνο του στον αφανισμό του, μέσω των αδιεξόδων και των αντιφάσεων του. Αν οι λαοί δεν διεκδικήσουν να πάρουν τη μοίρα στα χέρια τους, τότε οι συνολικές συνθήκες διαβίωσης θα γίνουν ακόμη χειρότερες, με κυριότερη απειλή αυτήν του πολέμου, καθώς επίσης και της περαιτέρω φτωχοποίησης και εξαθλίωσης.

Η στρατιωτική εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία και ο πόλεμος αποτελεί γεγονός μέσα από το οποίο αναδεικνύεται πως τα κράτη και οι διακρατικοί μηχανισμοί βάζουν μπροστά τις πολεμικές μηχανές, εξαπολύουν στρατιωτικές επιχειρήσεις και διαμορφώνουν εμπόλεμες κοινωνίες τόσο για να διευρύνουν τη σφαίρα επιρροής τους, όσο και για να συνεχιστεί η λεηλασία της κρατικής και καπιταλιστικής μηχανής. Μια συνθήκη στην οποία οι πραγματικά χαμένοι είναι οι ίδιοι οι λαοί, οι οποίοι βρίσκονται αντιμέτωποι με τις συνέπειες του πολέμου, την εξαθλίωση, τη φτώχεια, τον ξεριζωμό και τον θάνατο.

Μετρώντας πλέον σχεδόν 2 χρόνια από την έναρξη της ρωσικής εισβολής στην Ουκρανία, οι επιπτώσεις του πολέμου για τους πληβείους έχουν ήδη γίνει εμφανείς. Εκατομμύρια πρόσφυγες, χιλιάδες νεκροί στρατιώτες και άμαχοι, βιασμοί, ισοπέδωση, απαξίωση κάθε έννοιας της ζωής και καταστροφή. Η βαρβαρότητα του πολεμικού σφαγείου, στο οποίο τα κράτη σέρνουν τα πληβειακά στρώματα, εξελίσσεται μέρα με τη μέρα, διαμορφώνοντας σήμερα μια συνθήκη παγίωσης του πολέμου στην Ουκρανία ενώ, από την άλλη, οι διακρατικοί ανταγωνισμοί οξύνονται διαρκώς με ορίζοντα το επόμενο σημείο που αυτοί θα εκφραστούν.

Η νέα επίθεση στους Παλαιστίνιους στη Γάζα γράφει ακόμα μια σελίδα βαρβαρότητας από το κράτος του Ισραήλ. Μέσα στα προηγούμενα 76 χρόνια κατοχής το ισραηλινό κράτος κατάφερε να χτίσει το σύγχρονο Απαρτχάιντ, τον συστηματικό δηλαδή αποκλεισμό των Παλαιστίνιων στη Λωρίδα της Γάζας και τη Δυτική όχθη. Κατάφερε μέσω της κανονικοποίησης του τρόμου να εφαρμόσει γενικευμένα συνθήκες ελέγχου, στρατιωτικοποίησης και καταπίεσης, αποτελώντας πραγματικό πρότυπο ενός σύγχρονου ολοκληρωτικού καθεστώτος. Από το εμπάργκο στη Γάζα και το τείχος που την περιβάλλει, την απαγόρευση στις μετακινήσεις και τα στρατιωτικά φυλάκια ελέγχου, την καταστροφή ολόκληρων περιοχών και τον εποικισμό τους από ισραηλινούς, μέχρι την άγρια καταστολή και τους συνεχείς βομβαρδισμούς, τις πολυάριθμες συλλήψεις, φυλακίσεις και δολοφονίες,

ο παλαιστινιακός λαός βρίσκεται καθημερινά αντιμέτωπος με μια μηχανή θανάτου που επιχειρεί να τον καθυποτάξει, ώστε να αποδεχτεί τη στρατιωτική κατοχή, στην οποία αντιστέκεται με τεράστια αυταπάρνηση.

Το ισραηλινό κράτος αποτελεί τον βασικό και σταθερό σύμμαχο για το δυτικό μπλοκ εξουσίας στην προσπάθεια επέκτασης των συμφερόντων του στην ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής. Έτσι η καθυπόταξη του αντιστεκόμενου λαού της Παλαιστίνης και άρα η απόλυτη κυριαρχία του Ισραήλ στην περιοχή αποτελεί ζητούμενο για τις ηγέτιδες δυνάμεις της γεωπολιτικής αρένας. Σε αυτό το πλαίσιο, το ελληνικό κράτος -προσδεμένο πλήρως στο δυτικό άρμα κυριαρχίας- παρέχει την απόλυτη στήριξη του στην εν εξελίξει γενοκτονία εναντίον των Παλαιστίνων, επιχειρώντας την περαιτέρω ανάπτυξη των σχέσεων συνεργασίας του με το κράτος του Ισραήλ μέσα από μια σειρά στρατηγικών ενεργειακών, στρατιωτικών και οικονομικών συμφωνιών.

Είναι πασιφανές ότι δεν μπορεί να υπάρχει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη στην περιοχή, με το Ισραήλ όσο και να προσπαθεί με τους ιδεολογικούς και επικοινωνιακούς μηχανισμούς του, έχει για μια ακόμα φορά απεμπολήσει την όποια έννοια δικαίου. Το έχων μέχρι και πυρηνικό οπλοστάσιο κράτος του Ισραήλ κατηγορεί ως βάρβαρο τον αποστερημένο παλαιστινιακό λαό γιατί αντιστέκεται. Αφού το Ισραήλ ελέγχει ασφυκτικά την πρόσβαση στη Γάζα και από ξηρά και από θάλασσα, ρίχνει το γάντι για την επισιτιστική κατάσταση στην περιοχή στους ελεύθερους πολιορκημένους παλαιστίνιους οι οποίοι χωρίς νερό και χωρίς ρεύμα, μέσα στα χαλάσματα των βομβαρδισμένων σπιτιών τους συνεχίζουν να αγωνίζονται. Την ίδια στιγμή που το Ισραήλ βομβαρδίζει σχολεία και νοσοκομεία, δημιουργώντας εκατόμβες νεκρών αμάχων. Σήμερα, το 80% των κατοίκων της Λωρίδας είναι πρόσφυγες, πολιορκημένοι στη μεγαλύτερη υπαίθρια φυλακή του κόσμου.

Από την μεριά μας, δεν μπορούμε παρά να αναγνωρίσουμε το δικαίωμα της αντίστασης του παλαιστινιακού λαού και το δικαίωμα για την αυτοδιάθεσή του, το οποίο παραμένει άλυτο από το 1948. Στεκόμαστε λοιπόν δίπλα στον αγωνιζόμενο λαό της Παλαιστίνης προτάσσοντας τη διεθνιστική μας αλληλεγγύη ενάντια στην αποικιοκρατία, που επιβάλλει το ισραηλινό κράτος και οι σύμμαχοι του. Η νέα αυτή σύγκρουση ανοίγει τον ασκό του Αιόλου γεωπολιτικά και η κατανόηση των νέων διαμορφούμενων συνθηκών απαιτούν συστηματική ανάλυση και ερμηνεία. Το μόνο σίγουρο είναι ότι ως αναρχικοί δεν θα σωπάσουμε για τα εγκλήματα του κράτους του Ισραήλ και τη γενοκτονία που συντελείται εναντίον του λαού της Παλαιστίνης.

Η Ελλάδα, ως μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του NATO, είναι σταθερά προσανατολισμένη στις επιδιώξεις της κυρίαρχης πολιτικής και οικονομικής ελίτ της οποίας αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα και είναι προσδεμένη στο άρμα του Ευρωατλαντισμού, υπεύθυνου για τόσες και τόσες επεμβάσεις τα τελευταία και όχι μόνο χρόνια. Η σημερινή πολιτική διαχείριση, όπως και όλες οι προηγούμενες, εκπλήρωσε και συνεχίζει να εκπληρώνει την αποστολή της στο ακέραιο, που δεν είναι άλλη από τη διαρκή προσπάθεια, στο κομμάτι που της αναλογεί, για την ανεμπόδιστη επιβολή της σύγχρονης δικτατορίας του κράτους και του κεφαλαίου, του σύγχρονου ολοκληρωτισμού, σε παγκόσμιο επίπεδο. Αυτή η κοινή επιδίωξη είναι, άλλωστε, η βάση κάθε εξουσιαστικής συμμαχίας. Η πρόσφατη ανανέωση της αμυντικής συνεργασίας Ελλάδας-ΗΠΑ αποτελεί ένα ακόμα δείγμα επικύρωσης και διεύρυνσης των σχέσεων του ελληνικού και αμερικάνικου κράτους, επιβεβαίωσης της πρόσδεσης της εγχώριας αστικής τάξης στο άρμα συμφερόντων της

κυρίαρχης διεθνούς πολιτικο-οικονομικής ελίτ και ενίσχυσης του ρόλου του ελληνικού κράτους στη νευραλγική περιοχή των Βαλκανίων και της Ανατολικής Μεσογείου.

Η καταδίκη εκατομμυρίων ανθρώπων στην εξαθλίωση, τη φτώχεια, τις αρρώστιες και τον ξεριζωμό αποτελεί την προϋπόθεση για την εξασφάλιση της υπερσυσώρευσης του πλούτου στα χέρια των παγκόσμιων οικονομικών ελίτ και για την αναδιάταξη των συσχετισμών γεωπολιτικής ισχύος στο πλαίσιο των διακρατικών ανταγωνισμών, μεταξύ παγκόσμιων, περιφερειακών και τοπικών δυνάμεων. Οι δολοφονικές αντιμεταναστευτικές πολιτικές “αποτροπής” και η οικοδόμηση της Ευρώπης-Φρούριο αποτυπώνονται στους χιλιάδες νεκρούς πρόσφυγες και μετανάστες στα χερσαία και υδάτινα σύνορα, στους εγκλωβισμένους και στοιβαγμένους σε άθλιες συνθήκες στα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στους φυλακισμένους κάτω από ένα ειδικό ρατσιστικό καθεστώς εξαίρεσης. Τα “τείχη” που υψώνονται δεν χρησιμεύουν μόνο για να κρατήσουν με κάθε μέσο τους απόκληρους, τους “πλεονάζοντες πληθυσμούς” εκτός Ευρώπης, αλλά και για να οδηγήσουν τις κοινωνίες της Δύσης στην εμπέδωση του εκφασισμού στο εσωτερικό τους, στη δημιουργία μιας κοινωνικής συνθήκης φόβου, ελέγχου και μίσους με σκοπό την άρρητη αποδοχή της άγριας εκμετάλλευσής τους από τους κυρίαρχους.

Το ελληνικό κράτος, ως συνοριοφύλακας της Ευρώπης-Φρούριο, διαχρονικά ακολουθεί και εκφράζει με τον πιο emphaticό τρόπο την αντιμεταναστευτική πολιτική που αντιπροσωπεύει η Ευρωπαϊκή Ένωση. Από τον φράχτη του Έβρου και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, μέχρι τα ναυάγια στο Αιγαίο και τις παράνομες επαναπροωθήσεις, διευρύνει τη δολοφονική στρατηγική του. Η αύξηση των εξαναγκαστικών επιστροφών με τη χρήση βίας σηματοδοτεί τη συνέχιση της απάνθρωπης, εξευτελιστικής και ταπεινωτικής μεταχείρισης των προσφύγων και μεταναστών, με κλοπές προσωπικών αντικειμένων, ξεγυμνώματα, ξυλοδαρμούς, ως και απαγωγές σε παράνομα κέντρα κράτησης, μέχρι την επίσης παράνομη επαναπροώθησή τους. Το ελληνικό καθεστώς με τη συνδρομή του δολοφονικού μηχανισμού της Frontex επιχειρεί την παρεμπόδιση και βύθιση βαρκών και πλοίων που μεταφέρουν πρόσφυγες και ευθύνεται για τον θάνατο εκατοντάδων μεταναστών και αγνοούμενων στα νερά του Αιγαίου, μεταξύ των οποίων παιδιά και βρέφη. Μια τέτοια τραγική εγκληματική περίπτωση μαζικής δολοφονίας από το ελληνικό κράτος και το λιμενικό ήταν η βύθιση στα ανοιχτά της Πύλου, στις 14 Ιούνη 2023, ενός αλιευτικού σκάφους, στο οποίο επέβαιναν περισσότεροι από 700 πρόσφυγες και μετανάστες με σκοπό να περάσουν από τη Λιβύη στην Ιταλία. Η εδραίωση της φυσικής και ηθικής εξόντωσης των προσφύγων και μεταναστών που αναζητούν καλύτερες συνθήκες διαβίωσης είναι απόρροια της ευρωπαϊκής ολοκληρωτικής πολιτικής και αποτυπώνει τη δολοφονική στρατηγική των κρατών απέναντι στους αδύναμους και τους κατατρεγμένους. Από την πλευρά μας ως αναρχικές/οί, ως κομμάτι των εκμεταλλευόμενων και καταπιεσμένων, αντιστεκόμαστε στη ρατσιστική και εγκληματική πολιτική του κράτους απέναντι στους πρόσφυγες και μετανάστες. Να διεκδικήσουμε ντόπιοι και μετανάστες την ελεύθερη πρόσβαση όλων μας στα κοινωνικά αγαθά (υγεία, παιδεία, τροφή, στέγαση) και να οξύνουμε τον αγώνα για έναν κόσμο χωρίς κράτη, σύνορα και εκμετάλλευση.

2. Στον ελλαδικό χώρο, τα 5 τελευταία χρόνια, η ακροδεξιά κυβέρνηση της Ν. Δημοκρατίας, παίρνοντας τη σκυτάλη από την προηγούμενη σοσιαλδημοκρατική διακυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ- που έσπειρε αυταπάτες, καπηλεύτηκε τους αγώνες της προηγούμενης περιόδου, συνέτριψε τα κινήματα και προχώρησε απρόσκοπτη στο βάθεμα του νεοφιλευθερισμού –

επιχείρησε με ακόμα μεγαλύτερη σφοδρότητα να μετασχηματίσει πλήρως όλα τα κοινωνικά πεδία.

Μετά την επιβολή πλήθους **αντικοινωνικών αναδιαρθρώσεων**, ως απότοκο των συμφωνιών επιτήρησης του ελληνικού κράτος από την τρόικα, το ξέσπασμα και η διάδοση δε της θανατηφόρας ασθένειας του Covid-19 επιτάχυνε ακόμα περισσότερο το σύνολο των αναδιαρθρώσεων που εδώ και δεκαετίες ήθελε να επιβάλλει το ελληνικό κράτος: στην υγεία, στην παιδεία, στην εργασία, στην ιδιωτικοποίηση και επίταση του κοινωνικού ελέγχου των δημόσιων χώρων, την απογείωση της εργασιακής εκμετάλλευσης, με αποκορύφωμα τις εκατοντάδες εργατικές δολοφονίες στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς για την κερδοφορία των αφεντικών, την ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης, την στοχοποίηση και σαρωτική καταστολή των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων και την ολοκληρωτική απαξίωση της ανθρώπινης ζωής.

Το ποιά είναι η αξία της ανθρώπινης ζωής για τους δυνάστες μας, καθώς και οι συνέπειες της ίδιας της ύπαρξής τους πάνω στις ζωές μας, αποκαλύπτεται κάθε φορά με όλο και εφιαλτικότερο τρόπο μέσα από τις πολυάριθμες κρατικές δολοφονίες που εν ριπή οφθαλμού βαφτίζονται «ατυχήματα» από τα συστημικά ΜΜΕ, τα τσιράκια και τους εκφραστές της κυρίαρχης προπαγάνδας. Το πρόσφατο τραγικό γεγονός της μετωπικής σύγκρουσης των δύο τρένων στα Τέμπη, στην κεντρικότερη σιδηροδρομική αρτηρία της χώρας -που λίγο καιρό πριν διατεινόταν η κυβέρνηση πως αναβαθμίστηκε- ήταν το αποτέλεσμα του ξεπουλήματος (επί Σύριζα) και των ιδιωτικοποιήσεων (που συνέχισε η ΝΔ) και του πραγματικού στόχου κράτους και ιδιωτικών εταιρειών που δεν είναι η ικανοποίηση των αναγκών των πληβείων αλλά η αύξηση της κερδοφορίας, του ελέγχου και της εξουσίας των πολιτικών και οικονομικών ελίτ.

Η δολοφονική και καταστροφική φύση του κοινωνικού, πολιτικού και οικονομικού συστήματος εκδηλώθηκε με τον πλέον τραγικό τρόπο, για μια ακόμα φορά με την **πύρινη λαίλαπα** που κατέκαυσε και πάλι φέτος όλη τη χώρα, με αποκορύφωμα την πυρκαγιά στον Έβρο που κόστισε τη ζωή 26 προσφύγων και μεταναστών, ανάμεσά τους και δύο παιδιών, στο δάσος της Δαδιάς, και με την ανείπωτη καταστροφή που βίωσε η **Θεσσαλία**, όπου ολόκληρες περιοχές θάφτηκαν κάτω από το νερό και τη λάσπη. Δύο ακόμα **κρατικά και καπιταλιστικά εγκλήματα**, από όλα όσα μόνο το 2023 βρεθήκαμε να αντιμετωπίζουμε.

Η κλιματική αλλαγή που διαρκώς μπαίνει στο προσκήνιο από κρατικούς παράγοντες, δεν είναι τίποτα άλλο από την εγκληματική κρατική διαχείριση των συνεπειών που το ίδιο το σύστημα παράγει καταστρέφοντας τον φυσικό κόσμο. Μια διαχείριση που διαπερνά το σύνολο της καθημερινότητας και τις διαφορετικές πτυχές της, καθιστώντας τη ζωή μας συνεχώς μετέωρη, που λεηλατεί τα πάντα, που αφήνει να καίγονται τα δάση για να τα εκμεταλλευτεί το κεφάλαιο εκ των υστέρων. Στην πραγματικότητα, τα τραγικά συμβάντα που μας συγκλονίζουν, δεν είναι ατυχή περιστατικά ή παρεκτροπές του συστήματος, αλλά αναπόφευκτες και διαρκώς κλιμακούμενες συνέπειες που επιφέρουν πάνω στον φυσικό κόσμο και την κοινωνία το πλήθος των μεγάλων και μικρών συμφερόντων, τα οποία πηγάζουν από το ίδιο το πολιτικό και οικονομικό σύστημα εξουσίας.

Από τον Έβρο έως την Εύβοια, τη Ρόδο έως την Πάρνηθα και το Μάτι, είναι το κράτος, οι τοπικοί του παράγοντες και το κεφάλαιο που κάθε χρόνο κατακαίουν τα δάση, με την υποστελέχωση των αρμόδιων υπηρεσιών, την έλλειψη μέσων πυρόσβεσης, και εξοπλισμού, την ανυπαρξία αντιτυρικών ζωνών και είμαστε εμείς που πληρώνουμε την αδιαφορία του κρατικού μηχανισμού και την αισχροκέρδεια των αφεντικών. Είναι το κράτος, οι τοπικοί του

φορείς και τα αφεντικά που πνίξανε τη Θεσσαλία, που γνώριζαν την ανυπαρξία αντιπλημμυρικών έργων ενώ είχαν δοθεί εκατομμύρια για την κατασκευή τους, που δεν ειδοποίησαν χιλιάδες ανθρώπους ώστε να απομακρυνθούν από τα σπίτια τους και να μεταβούν σε ασφαλή σημεία, που μπάζωσαν γεφύρια για να διευκολύνουν τη μεταφορά ανεμογεννητριών πνίγοντας χωριά, που ξεκίνησαν μετά από 2 ολόκληρες μέρες τις διασώσεις εγκλωβισμένων, αλλά και την ολιγωρία τους για την ζωή, την υγεία και την κάλυψη αναγκών των ανθρώπων μετά την καταστροφή.

Γιατί το κράτος και το κεφάλαιο κάνει αυτό ακριβώς που ξέρει να κάνει. Να εκμεταλλεύεται, να λεηλατεί, να καταστέλλει. Και όταν χρειαστεί να επιστρατεύει ό,τι πιο μισαλλόδοξο, ό,τι εχθρεύεται τη ζωή και την ελευθερία, τον φασισμό. Από τη συνωμοσιολογική ρητορική που βγήκε από το στόμα του Μητσοτάκη πως οι μετανάστες καίνε τον Έβρο μέχρι τους φασίστες- κυνηγούς κεφαλών που απήγαγαν στη Δαδιά πρόσφυγες και μετανάστες. Από τις φασιστικές επιθέσεις, όπως στον χώρο Αναγνωστήριο κατά τη διάρκεια αντιφασιστικής συγκέντρωσης, τους ξυλοδαρμούς και τις δολοφονίες μεταναστών, όπως του μετανάστη-εργάτη Σιράζ Σαφτάρ στα Πατήσια τον περασμένο Αυγούστο, και την αφήγηση περί πλιάτσικων στα πλημμυρισμένα σπίτια από ρομά μέχρι τις συνωμοσιολογικές, φονταμενταλιστικές και φασιστικές συγκεντρώσεις στο κέντρο της Αθήνας και τη Θεσσαλονίκη.

Στον αντίποδα, όμως, όλων αυτών των κρατικών και καπιταλιστικών εγκλημάτων, της προσπάθειας να χαθεί καθετί συνεκτικό που να ενώνει τους πληβείους, τους φτωχούς, τους καταπιεσμένους και εκμεταλλευόμενους και της εκ νέου επιστράτευσης των φασιστικών συμμοριών, βρίσκονται όλοι αυτοί και αυτές που με την αλληλεγγύη και την αυταπάρνησή τους στέκονται στο πλευρό όλων όσοι έχουν ανάγκη.

Στην παιδεία, η σημερινή πολιτική διαχείριση την προηγούμενη τετρετία της διακυβέρνησης της, πατώντας πάνω στο έδαφος που άνοιξε η προηγούμενη διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ (τόσο μέσα από αντικειμενικά νομοσχέδια όσο και από τις κατασταλτικές επιχειρήσεις της, όπως αυτή της εισβολής αστυνομικών δυνάμεων το 2015 στην κατελιημμένη πρυτανεία ΕΚΠΑ και της εκκένωσής της), κατήργησε το πανεπιστημιακό άσυλο, προώθησε και ψήφισε μια σειρά νόμων που μόνο στόχο έχουν την ιδιωτικοποίηση της δημόσιας παιδείας, τη διάλυση των εργασιακών δικαιωμάτων των εκπαιδευτικών, την ένταση των ταξικών αποκλεισμών, την καταστολή, την πειθάρχηση και την υποταγή μαθητών, φοιτητών και εκπαιδευτικών στις επιταγές του συστήματος. Από τον νόμο 4777 που προβλέπει την τοποθέτηση πανεπιστημιακής αστυνομίας μέσα και έξω από τα πανεπιστημιακά ιδρύματα και τους ταξικούς φραγμούς που θέτει η ελάχιστη βάση εισαγωγής για τους μαθητές της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης και το $v + v/2$ που ορίζει χρονικό όριο στον κύκλο σπουδών, μέχρι την επιχειρούμενη εφαρμογή του νόμου για την εσωτερική αξιολόγηση των σχολικών μονάδων και την ατομική αξιολόγηση, έως το ΠΔ 85/2022 που υποβαθμίζει περαιτέρω τις σπουδές και τα εργασιακά δικαιώματα των καλλιτεχνών.

Έτσι η πολιτική διαχείριση σήμερα, ετοιμάζεται να επισφραγίσει την ιδιωτικοποίηση ενός ακόμα δημοσίου αγαθού, εντείνοντας τους ταξικούς αποκλεισμούς και, μέσω των κατασταλτικών νόμων της προηγούμενης περιόδου, επιχειρεί να επιτύχει την απόλυτη πειθάρχηση και την υποταγή μαθητών, φοιτητών και εκπαιδευτικών στις επιταγές του συστήματος με την κατάθεση προς ψήφιση το επόμενο διάστημα του νομοσχεδίου "Ελεύθερο Πανεπιστήμιο". Αυτό το νέο νομοσχέδιο, επιτρέποντας την ίδρυση

παραρτημάτων ιδιωτικών πανεπιστημίων του εξωτερικού, παρακάμπτει το άρθρο 16 του συντάγματος και ανοίγει τον δρόμο για την αναθεώρησή του με αποτέλεσμα την ολοκληρωτική ισοπέδωση της δημόσιας και δωρεάν παιδείας.

Εν αναμονή της ψήφισης του νομοσχεδίου, αυτή τη στιγμή έχει ξεσπάσει κύμα καταλήψεων σε σχολεία και σχολές σε όλη τη χώρα, ενώ οι γενικές συνελεύσεις των σχολών κι οι εβδομαδιαίες πανεκπαιδευτικές κινητοποιήσεις μαζικοποιούνται και κλιμακώνονται, με χιλιάδες κόσμου να συμμετέχει σε αυτές.

Είναι φανερό ότι οι εκπρόσωποι αυτού του άθλιου εξουσιαστικού συστήματος που καταδυναστεύει τις ζωές μας δεν ενδιαφέρονται ούτε για την παιδεία, ούτε για την κάλυψη των κοινωνικών αναγκών. Το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι η διαιώνιση της παρασιτικής ύπαρξης της κυριαρχίας του κράτους σε βάρος της κοινωνίας που περνά μέσα από την εξουδετέρωση κάθε ριζώματος του αγώνα, κάθε εστίας που αποτελεί ανάχωμα στη συστημική επίθεση και μπορεί να κυφορήσει την προοπτική ανατροπής του. Οι εξουσιαστές έχουν θέσει στο στόχαστρο τη νεολαία και κάθε κοινωνικό πεδίο όπου εκφράζεται η αμφισβήτησή της στο υπάρχον, τα σχολεία και τις σχολές, και επιχειρούν να διαγράψουν από τη συλλογική μνήμη τα αποτυπώματα ολόκληρων δεκαετιών σκληρών κοινωνικών και ταξικών αγώνων.

Μέσα σε συνθήκες βαθιάς συνολικής κρίσης, το κρατικό καπιταλιστικό σύστημα επιταχύνει τις αναδιαρθρώσεις απαξιώνοντας **βασικές κοινωνικές ανάγκες**. Είναι ξεκάθαρο ότι η **συστηματική υποβάθμιση των υπηρεσιών υγείας** οδηγούν στη διάλυση του Δημόσιου Συστήματος Υγείας προς όφελος της αγοράς. Η εμπορευματοποίηση των υπηρεσιών υγείας ανοίγει την πόρτα στον ιδιωτικό τομέα να μεγαλουργήσει, ανοίγοντας μια αγορά προς όφελος των κάθε λογής κερδοσκόπων. Και ενώ όλα αυτά συμβαίνουν, ταυτόχρονα, βασική στρατηγική προτεραιότητα του κράτους είναι ο «εξορθολογισμός» των δημόσιων νοσοκομείων με την εφαρμογή ελαστικών σχέσεων εργασίας, ενώ η υποστελέχωση τους οδηγεί στην επαγγελματική εξουθένωση των λειτουργών υγείας που βρίσκονται στην πρώτη γραμμή και καλούνται να πληρώσουν για τις κρατικές πολιτικές. Η συνεχής επίκληση της έκτακτης ανάγκης, η οποία ξεκίνησε πολύ πριν την πανδημία, μονιμοποίησε και διαιωνίζει την ομηρία των εργαζομένων στην Υγεία με τις συνεχείς μετακινήσεις για να καλύψουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες. Και σαν να μην έφθαναν όλα αυτά, η επιχειρούμενη ολοκλήρωση της ιδιωτικοποίησης των υπηρεσιών ψυχικής υγείας, η διάλυση των δομών απεξάρτησης είναι το κερασάκι στην νεοφιλελεύθερη τούρτα. Ως Αναρχικοί δεν τρέφουμε καμία αυταπάτη ούτε στο τι εξυπηρετούν αυτές οι αναδιαρθρώσεις, ούτε ποιος είναι ο ρόλος του κράτους. Στεκόμαστε αλληλέγγυοι στον αγώνα των εργαζομένων στην υγεία, διεκδικώντας την επανοικειοποίηση του δημόσιου χαρακτήρα του συστήματος υγείας προς όφελος όλων ανεξαιρέτως, ο οποίος είναι κατάκτηση των εργαζομένων και όχι μια κρατική παραχώρηση. Αγωνιζόμαστε ισότιμα και από τη βάση όχι για ένα κράτος- αλλά για μια ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑΣ που η ζωή θα είναι πέρα και πάνω από τα κέρδη και τις πελατειακές σχέσεις. Θεωρούμε την Υγεία θεμελιώδες κοινωνικό αγαθό, ασυμβίβαστο με την κερδοφορία των υπηρεσιών του, την αγορά καθώς και πέρα από κάθε κρατική περίφραξη. Ο αγώνας των εργαζομένων στην υγεία είναι αγώνας για μια αξιοπρεπή περίθαλψη, θεραπεία και υποστήριξη των ληπτών υπηρεσιών υγείας, των οικογενειών τους αλλά και των κοινοτήτων τους. Είναι δηλαδή αγώνας όλων μας!

Η ακροδεξιά νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση της ΝΔ, σε συνέχεια των αντικοινωνικών πολιτικών του ΣΥΡΙΖΑ, ψήφισε σειρά **αντεργατικών νομοσχεδίων** επιτείνοντας τους ήδη

αβάσταχτους όρους εκμετάλλευσης στα εργασιακά κάτεργα. Το αντεργατικό νομοσχέδιο Γεωργιάδη, που ήρθε προς ψήφιση το Σεπτέμβρη του 2023, επιτρέπει τη 13ωρη εργασία, την απασχόληση σε δύο εργοδότες και την 6ήμερη εργασία, νομιμοποιεί τα ελαστικά ωράρια στους χώρους δουλειάς με τις συμβάσεις “μηδενικών ωρών”, ενώ επιτίθεται περαιτέρω στην απεργία με την εισαγωγή ποινών φυλάκισης και χρηματικών προστίμων χιλιάδων ευρώ για τους απεργούς που αντιστέκονται στην απεργοσπασία. Τα απελευθερωμένα ωράρια, η ελαστικοποίηση των σχέσεων εργασίας, η αδήλωτη και μαύρη εργασία, η έλλειψη μέτρων προστασίας στους χώρους δουλειάς, η κατάργηση της κυριακάτικης αργίας και της επιθεώρησης εργασίας, η εγκληματοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης και της απεργίας, η απελευθέρωση των απολύσεων και η γιγάντωση της ανεργίας είναι σημεία των αναδιαρθρώσεων, που σκοπό έχουν την όξυνση των ταξικών ανισοτήτων και των αποκλεισμών και την πλήρη υποτίμηση της εργασίας και της ζωής των πληβειακών στρωμάτων. Την ίδια στιγμή, οι δεκάδες δολοφονίες εργατών στα κάτεργα της σύγχρονης δουλειάς ξεπέρασαν τις 170 το 2023. Μια συνθήκη όπου οι εκμεταλλεζόμενοι και οι καταπιεσμένοι συνεχίζουν να πληρώνουν με το αίμα τους τη διατήρηση και αναπαραγωγή του βάρβαρου εκμεταλλευτικού καταπιεστικού συστήματος που καταδυναστεύει, δολοφονεί και εξαθλιώνει.

Η περαιτέρω λεηλασία της κοινωνικής βάσης συντελείται με τη **γιγάντωση της ακρίβειας** σε βασικά αγαθά της καθημερινότητας, ενώ την ίδια στιγμή οι πενιχροί μισθοί και μεροκάματα δεν φτάνουν για να καλύψουν το κόστος επιβίωσης, οδηγώντας τη μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία μπροστά στον κίνδυνο της ανέχειας. Οι αυξήσεις στις τιμές των προϊόντων στα supermarket, που καθιστούν στοίχημα την κάλυψη των απολύτως απαραίτητων αναγκών, όπως η τροφή, με χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτό του βρεφικού γάλακτος και του ελαιόλαδου, είναι αποτέλεσμα της οξυμένης επίθεσης των αφεντικών με στόχο τη διαρκή μεγιστοποίηση των κερδών τους σε βάρος των πληβείων. Ταυτόχρονα διογκώνεται τόσο το κόστος της μετακίνησης λόγω της αύξησης των τιμών στα καύσιμα όσο και της θέρμανσης, ως απότοκο της εγκληματικής και εκβιαστικής πολιτικής του καρτέλ ενέργειας. Σε αυτή τη συνθήκη της απαξίωσης βασικών αναγκών έρχεται να προστεθεί **το στεγαστικό ζήτημα**, με τα υπέρογκα ποσά των ενοικίων και τους πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας από funds και servicers, που έχουν ως αποτέλεσμα οι άνθρωποι είτε να δαπανούν το μεγαλύτερο μέρος του μισθού τους για να νοικιάζουν ένα σπίτι είτε να πετιούνται στο δρόμο. Χαρακτηριστική αποτελεί και η προ ολίγων μηνών απόφαση του αρείου πάγου, που επισφράγισε τη δυνατότητα των ιδιωτικών funds να προχωρούν σε εξώσεις και πλειστηριασμούς α΄ κατοικίας. Στην ίδια κατεύθυνση κινείται και η ψήφιση του νομοσχεδίου για το νερό τον Μάρτη του 2023, το οποίο αποτελεί το πρώτο βήμα για την ιδιωτικοποίηση αυτού του κοινωνικού αγαθού, θεσπίζοντας τη λειτουργία ρυθμιστικής αρχής.

Μέσα σε αυτή την περίοδο, όπου κράτος και κεφάλαιο εντείνουν όλο και περισσότερο τους όρους εκμετάλλευσης και καταπίεσης στο κοινωνικό σώμα, μέσα από τις συνεχείς αντικοινωνικές αναδιαρθρώσεις που προωθούνται με μια σειρά νομοσχεδίων, έρχεται και το **νέο σχέδιο του ποινικού κώδικα και του κώδικα ποινικής δικονομίας**. Στην κατεύθυνση αυτή, οι επικείμενες τροποποιήσεις του ΠΚ καταδεικνύουν την προσπάθεια ισχυροποίησης της δόμησης του σύγχρονου ολοκληρωτισμού και της κρατικής επιβολής και ελέγχου πάνω στο κοινωνικό σώμα. Πιο συγκεκριμένα στο τέλος του 2023 κατατέθηκε προς δημόσια διαβούλευση το τρίτο κατά σειρά μέσα στα τελευταία 5 χρόνια σχέδιο τροποποιήσεων και παρεμβάσεων του ποινικού κώδικα και του κώδικα ποινικής δικονομίας. Το σχέδιο αυτό, το οποίο αφορά περισσότερα από 100 άρθρα, έρχεται να εφαρμόσει μια σειρά τροποποιήσεων σε μια άκρως αντιδραστική, αντικοινωνική και τιμωρητική κατεύθυνση για

την μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία. Βασικά χαρακτηριστικά του αποτελούν η κοινωνική τιμωρία, η μετακύλιση των κρατικών ευθυνών στο άτομο, η ταξική ανισότητα, η οικονομική αφαιμάξη μέσω της φοροεισπρακτικότητάς του και φυσικά το χτύπημα των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων. Επί της ουσίας αυτό που επιχειρείται είναι η ακραία επίθεση στα δικαιώματα των κατηγορουμένων και πιο συγκεκριμένα όσων ανήκουν στα φτωχά κοινωνικά στρώματα και όσων στοχοποιούνται για τη συμμετοχή τους στον αγώνα ενάντια στην κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα. Οι τροποποιήσεις επιγραμματικά περιλαμβάνουν την αυστηροποίηση των ποινών, την αύξηση των ανωτάτων ορίων κάθειρξης, την εξίσωση της απόπειρας με την τετελεσμένη πράξη αλλά και της ποινής που προβλέπεται για τον συνεργό με αυτή του φυσικού αυτουργού, την πραγματική έκτιση ποινής, την αυστηροποίηση των όρων χορήγησης αναστολής και την απλήρωτη εργασία, προωθώντας ένα ασφυκτικό πλαίσιο επί των ποινών αλλά και οδηγώντας στη δραματική αύξηση του αριθμού των κρατουμένων στις ήδη ασφυκτικά γεμάτες και υπό άθλιες συνθήκες φυλακές. Καταργούνται πολυμελείς συνθέσεις δικαστηρίων, όπως επίσης η υποχρέωση αστυνομικών- μαρτύρων να εξετάζονται στη διαδικασία επί του ακροατηρίου. Καταργείται η υποχρέωση του εισαγγελέα της γραπτής αιτιολόγησης για την αντικατάσταση της προσωρινής κράτησης ενώ θεσπίζεται η εκτενής αιτιολόγηση της έδρας σε περίπτωση χορήγησης αναστολής. Αυστηροποιείται η χορήγηση αναβολών και η υφ' όρων απόλυση, αυξάνονται οι τιμές στα παράβολα και το κόστος της εξαγοράσιμης ποινής. Θεσπίζονται επιβαρυντικές διατάξεις για τη διατάραξη δημόσιων υπηρεσιών " με φωνασκίες" με ειδική αιχμή τα νοσοκομεία, λειαιίνοντας επί της ουσίας τον δρόμο στις διώξεις εργαζομένων στην υγεία που θα διαμαρτυρηθούν για τη διάλυση του ΕΣΥ αλλά και διατάξεις που αφορούν τις πυρκαγιές, με τις οποίες προβλέπεται ότι αν από αμέλεια κάποιος προκαλέσει φωτιά σε δάση τότε μπορεί να δημευτεί η περιουσία του. Μια διάταξη που έρχεται μετά τις καταστροφικές πυρκαγιές που έχουν κατακάψει χιλιάδες στρέμματα γης και δασών και έχουν αφήσει πίσω τους νεκρούς ανθρώπους και νεκρά ζώα τα τελευταία καλοκαίρια και υπό την ευρεία ερμηνεία της επιχειρεί να μετακυλίσει τις κρατικές ευθύνες για τη λεηλασία της φύσης και των τοπικών κοινωνιών ακόμα και σε αυτόν που δεν καθάρισε το χωράφι του από τα ξερόχορτα.

Παράλληλα, το κρατικό καπιταλιστικό σύστημα προκειμένου να επιβάλλει ανεμπόδιστα σχεδιασμούς του όξυνε την **κρατική καταστολή και τρομοκρατία** και προώθησε την καλλιέργεια των συντηρητικών ανακλαστικών της κοινωνίας στοχεύοντας στο τσάκισμα των κοινωνικών αντιστάσεων και στην επιβολή σιγής νεκροταφείου στην κοινωνία.

Εξάλλου, το βάθεμα των αντικοινωνικών αναδιαρθρώσεων και η επιδίωξη του ριζικού μετασχηματισμού της κοινωνίας από το κράτος και το κεφάλαιο έχει ως προϋπόθεση το τσάκισμα των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων και όλων όσων ορθώνουν ανάστημα απέναντι στην κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα. Η αντιεξεγερτική εκστρατεία του κράτους και το φασιστικό δόγμα "Νόμος και Τάξη" εκδηλώνεται ολοένα και πιο σαρωτικά μέσα από τη δολοφονική και ρατσιστική αντιμεταναστευτική πολιτική των pushbacks, των στρατοπέδων συγκέντρωσης και των αστυνομικών πογκρόμ σε πρόσφυγες και μετανάστες, τις εν ψυχρώ κρατικές δολοφονίες (όπως αυτή του 18χρονου Ρομά Ν. Σαμπάνη στο Πέραμα , του 16χρονου Ρομά Κ. Φραγκούλη στη Θεσσαλονίκη, του 17χρονου ρομά Χ. Μιχαλόπουλου στην Θήβα και του Κώστα Μανιουδάκη στα Χανιά), τους βασανισμούς και τις κακοποιήσεις σε αστυνομικά τμήματα και μπλόκα, το ξέπλυμα βιαστών και τη συγκάλυψη κυκλωμάτων trafficking, την ψήφιση του νόμου απαγόρευσης των διαδηλώσεων και την προσπάθεια εφαρμογής του στην πράξη με το χτύπημά τους, τις διώξεις και τους βασανισμούς αγωνιστών/τριών, τα σημεία κατηγορητήρια σε βάρος

αναρχικών και ευρύτερα τη στοχοποίηση του αναρχικού κινήματος, τις εκκενώσεις καταλήψεων, τη στρατοπέδευση αστυνομικών δυνάμεων τόσο σε γειτονιές του κέντρου της πόλης, όπως τα Εξάρχεια όσο και σε πάρκα, πλατείες και λόφους, την επιχείρηση εισόδου της πανεπιστημιακής αστυνομίας στις σχολές και την επίθεση στον κοινωνικό χαρακτήρα του ασύλου και την καταστολή εργατικών και απεργιακών αγώνων. Ο κόσμος της εξουσίας επιχειρεί με την τρομοκρατία και τη διαχυση του φόβου να επιβάλει τη σιωπή και να θωρακιστεί απέναντι στην προοπτική νέων πληβειακών ξεσηκωμών, ενώ ταυτόχρονα πρωτοδοτεί την επανεμφάνιση φασιστικών συμμοριών στους δρόμους, οι οποίες λειτουργούν παραπληρωματικά της κρατικής καταστολής.

Όσον αφορά την **πατριαρχία και την έμφυλη βία**, οι αμέτρητες ιστορίες των γυναικών, των κοριτσιών, των παιδιών, των ΛΟΑΤΚΙ ατόμων που κακοποιήθηκαν, βιάστηκαν και δολοφονήθηκαν, και πολλά από τα ονόματά τους δεν θα μάθουμε ποτέ, καταδεικνύουν ότι δεν πρόκειται για μεμονωμένα περιστατικά ή κατάλοιπα του παρελθόντος. Αντίθετα, φέρνουν στο φως μια φρικτή πραγματικότητα, την έξαρση της πατριαρχικής βίας μέσα σε ένα περιβάλλον συνολικής συστημικής κρίσης. Το κράτος και οι θεσμοί του αναπαράγουν και διαχέουν την πατριαρχική βία ως μέσο επιβολής, καταπίεσης και εμπέδωσης της κυριαρχίας τους στο κοινωνικό σώμα.

Πίσω από το υποκριτικό ενδιαφέρον των κρατικών φορέων για την αντιμετώπιση της έμφυλης βίας, κρύβεται η ουσιαστική τους ακαταλληλότητα, ακριβώς λόγω του ρόλου τους στην αναπαραγωγή και εν τέλει στην συγκάλυψή της. Χαρακτηριστική είναι η διαχείριση από τους κρατικούς θεσμούς της υπόθεσης της 12χρονης από τον Κολωνό. Ενώ όλο το προηγούμενο διάστημα έχει προηγηθεί η στοχοποίηση της οικογένειάς της 12χρονης, η προφυλάκιση της μητέρας της, η απαγόρευση να την επισκέπτεται στη φυλακή, και η απουσία δίωξης και η απόκρυψη των στοιχείων του 37χρονου δράστη που απείλησε την ίδια και την οικογένειά της σε περίπτωση που συνεχίσει να καταθέτει ενάντια στα μέλη του κυκλώματος trafficking, η μεθοδευμένη συγκάλυψη της υπόθεσης, στην οποία εμπλέκονται πολιτικοί, στελέχη της ΝΔ, αφεντικά και παπάδες, συνεχίζεται μέχρι σήμερα στη δικαστική αίθουσα.

Το ίδιο κρατικό σύστημα δικαιοσύνης που συγκάλυψε τον παιδοβιαστή Λιγνάδη, τον μπάτσο Μπουγιούκο, που απάλλαξε τους μπάτσους βιαστές του Α.Τ. Ομόνοιας, που στην υπόθεση του Ζακ Κωστόπουλου κρίνει αθώους τους ένστολους δολοφόνους του, και αποφυλακίζει τον φασίστα- μεσίτη Χορταριά μετά από 2 μήνες φυλάκισης και θέτει τον κοσμηματοπώλη- Δημόπουλο σε κατ' οίκον περιορισμό, αποφασίζει να διεξαχθεί η δίκη για την υπόθεση του Κολωνού κεκλεισμένων των θυρών προφασιζόμενοι ότι αφορά την προστασία του παιδιού. Μια συνθήκη που επιτρέπει στους βιαστές και τους δικηγόρους τους να ενοχοποιήσουν τη 12χρονη και να επιτίθενται στα αδέρφια της που καταθέτουν, όπως επιχειρήθηκε ανεπιτυχώς κατά την κατάθεση του αδερφού της 12χρονης, εκμεταλλευόμενοι την απουσία δημοσιότητας και τη μη δυνατότητα να υπάρχει ένα υποστηρικτικό περιβάλλον αλληλέγγυων μέσα στην αίθουσα. Παράλληλα, απουσιάζουν από τους κατηγορούμενους άτομα που σχετίζονται με την Greek Mafia, και αποτελούν συνδεδετικούς κρίκους στην υπόθεση τόσο της Ηλιούπολης όσο και του Κολωνού. Η συνθήκη αυτή καταδεικνύει για ακόμα μια φορά πως όσοι τολμούν να καταγγείλουν μεγαλόσχημους βιαστές με πολιτικές διασυνδέσεις στο κυβερνών κόμμα, όπως ο Μίχος, και κυκλώματα trafficking που λειτουργούν με τη συμμετοχή και την προστασία της αστυνομίας, βρίσκονται τελικά αντιμέτωποι οι ίδιοι με την εξουσία που συγκαλύπτει αυτά τα κυκλώματα. Αυτή και τόσες άλλες αμέτρητες περιπτώσεις μαρτυρούν ότι η έμφυλη βία είναι συστημική, θεσμική

και αναπόσπαστο κομμάτι του σύγχρονου ολοκληρωτισμού. Είναι κομμάτι της κατασταλτικής βίας του κράτους για την τρομοκράτηση των καταπιεζόμενων, της ταξικής βίας απέναντι στους απόκληρους.

Επιπλέον, συστηματικά αποκρύπτεται η έμφυλη βία που ασκείται από τα «σώματα ασφαλείας» του καθεστώτος. Από την άγρια δολοφονική επίθεση των ΟΠΚΕ απέναντι στην 16χρονη αντιφασίστρια στο Ν. Ηράκλειο και τις παρακρατικές επιθέσεις απέναντι σε αγωνιζόμενες μέχρι τις βίαιες προσαγωγές γυναικών που αγωνίζονται ενάντια στο μετρό και την αστυνομοκρατία στα Εξάρχεια. Από τους βιασμούς μέσα στα αστυνομικά τμήματα, στα σύνορα της Ευρώπης-Φρούριο και τον εγκλεισμό προσφύγων και μεταναστριών σε στρατόπεδα συγκέντρωσης μέχρι την ανηλεή προπαγάνδα που οξύνεται από το σύστημα στοχεύοντας στον έλεγχο του γυναικείου σώματος, ενάντια στο δικαίωμα των γυναικών στην έκτρωση, την εκμετάλλευση των γυναικών ως αναπαραγωγική μηχανή (όπως στην περίπτωση εμπορίας βρεφών στα Χανιά), τις σεξουαλικές παρενοχλήσεις, τις σεξιστικές διακρίσεις και δολοφονικές επιθέσεις σε Ιgbtqi άτομα.

Δεν έχουμε καμία αυταπάτη για την αστική δικαιοσύνη, την αστυνομία, το κράτος και τους θεσμούς του, καθώς γνωρίζουμε πως όλες αυτές οι διαστάσεις δεν είναι παρεκκλίσεις αλλά συνθέτουν ένα μήνυμα: Ότι οι ζωές μας, το σώμα μας, η ζωή και το σώμα των φτωχών, των ανθρώπων χωρίς προσβάσεις στην οικονομική και πολιτική εξουσία, είναι αναλώσιμες, είναι εμπόρευμα σε κυκλώματα σύγχρονης δουλείας, που δρουν ανενόχλητα, υπό την προστασία των αρχών, γιατί ακριβώς αποτελούν κομμάτι των μηχανισμών εξουσίας και του τρόπου επιβολής στο κοινωνικό σώμα.

Απέναντι στη σιωπή, την εξατομίκευση, τον κοινωνικό κανιβαλισμό και τις θεσμικές αυταπάτες, προτάσσουμε την οργάνωση και τον αγώνα για το γκρέμισμα της κρατικής, καπιταλιστικής και πατριαρχικής εξουσίας, για τη χειραφέτηση και την αναρχία!

3. Κατά τη διάρκεια των πέντε χρόνων της ακροδεξιάς-νεοφιλελεύθερης κρατικής διαχείρισης της Νέας Δημοκρατίας **οι αναρχικοί συνέχισαν και ενέτειναν τη συμμετοχή τους σε όλα τα μέτωπα των κοινωνικών και ταξικών αγώνων**. Από την υπεράσπιση των καταλήψεων, τον αγώνα ενάντια στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση και την εντατικοποίηση και επιδείνωση των συνθηκών εργασίας, τη μάχη για δωρεάν και δημόσια υγεία κατά την περίοδο του κόβιντ όπως και σήμερα, την υπεράσπιση των δημόσιων χώρων απέναντι στην ιδιωτικοποίηση και την εμπορευματοποίησή τους, ενάντια στη λεηλασία του φυσικού κόσμου και των τοπικών κοινωνιών, ενάντια στην έμφυλη βία και την πατριαρχία, σε αλληλεγγύη με τους πολιτικούς κρατούμενους που ξεκίνησαν απεργία πείνας, ενάντια στον νέο σωφρονιστικό κώδικα που εκμηδενίζει όποιο ίχνος αξιοπρέπειας για χιλιάδες κρατούμενους, σε αλληλεγγύη σε πρόσφυγες και μετανάστριες που είτε δολοφονούνται στα χερσαία και υδάτινα σύνορα, είτε βασανίζονται καθημερινά στα στρατόπεδα συγκέντρωσης στην ενδοχώρα και τα νησιά, στον αγώνα ενάντια στον φασισμό σε μια περίοδο που οι παρακρατικές συμμορίες ανασυγκροτούνται και προσπαθούν να επανέλθουν στη δημόσια σφαίρα με τις πιο πρόσφατες επιθέσεις τους σε καταλήψεις και αγωνιστές, στις διαδηλώσεις ενάντια στις κρατικές και καπιταλιστικές δολοφονίες στα εργασιακά κάτεργα, στις ράγες των τρένων, στα αστυνομικά μπλόκα.

Οι εξουσιαστές σήμερα επιχειρούν να σβήσουν τα αποτυπώματα ολόκληρων δεκαετιών σκληρών κοινωνικών και ταξικών αγώνων γιατί λειτουργούν ως κοινωνικά παραδείγματα

αντίστασης που επιβιώνουν και αναπαράγονται, γιατί συνεχίζουν να εμπνέουν τις νέες γενιές και δείχνουν δρόμους αγώνα στους καταπιεσμένους στο σήμερα, γιατί κρατούν ζωντανή την προοπτική της κοινωνικής χειραφέτησης και απελευθέρωσης.

Ταυτόχρονα, η κοινωνική και ταξική εξέγερση του Δεκέμβρη ανέδειξε και τα όρια των μορφών οργάνωσης του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού κινήματος. Τα υπαρκτά σχήματα, αν και απαραίτητα στον αγώνα, δεν μπόρεσαν και δεν θα μπορούσαν λόγω της μορφής τους να θέσουν μεγαλύτερους στόχους από το να αποτελέσουν σημεία αναφοράς εντός της εξέγερσης. Σχήματα που λειτούργησαν θετικά για το πολιτικό μπόλιασμα της εξέγερσης με τις αρχές και τις αξίες της αλληλεγγύης και της αυτοοργάνωσης, όμως δεν έχουν φτιαχτεί για να μετατρέψουν την εξέγερση σε επαναστατική διαδικασία. Είναι αυτό το σημείο, στον απολογισμό της εξέγερσης, στις δυνατότητες που αυτή γέννησε και δεν εκπληρώθηκαν, όπου γεννιέται η ιδέα της αναγκαιότητας για την αναρχική πολιτική οργάνωση. Η Αναρχική Πολιτική Οργάνωση είναι παιδί του Δεκέμβρη του 2008, των φοιτητικών κινητοποιήσεων του 2006-2007 και των μεγάλων κοινωνικών κινητοποιήσεων του 2010-12 και εμπνέεται από την ιστορική παρακαταθήκη του αναρχικού κινήματος στην Ισπανία στο πρώτο μισό του 20ου αιώνα. Του ελευθεριακού κινήματος της CNT-FAI που μέσα από σκληρούς αγώνες, εξεγέρσεις και κυρίως, την ταξική, κοινωνική, πολιτική οργάνωση κατάφερε να θέσει σε εφαρμογή την ιδέα της γενικευμένης ανατροπής του κράτους και του καπιταλισμού και να αναπτύξει την κοινωνική αυτοδιεύθυνση.

Στα χρόνια που ακολούθησαν την εξέγερση του Δεκέμβρη, η αντικειμενική συνθήκη της παρακμής της κρατικής και καπιταλιστικής αυτοκρατορίας οξύνθηκε. Εξαιτίας πραγματικών αδυναμιών (ιδεολογικών και οργανωτικών), αλλά και της αδήριτης ανάγκης της κρατικής και καπιταλιστικής μηχανής να μην αποδιοργανωθεί σε ένα σπιράλ φθοράς εν μέσω γενικευμένης κοινωνικής δυσάρεσκειας, χτυπήθηκε με συνέπεια η υποκειμενική δυνατότητα άμυνας των καταπιεσμένων ενάντια στους δυνάστες τους: η ιδέα, η αντίληψη ότι η παραπαίουσα αυτοκρατορία είναι μαχητή. Με την προπαγάνδα αλλά και την αύξηση των ποσοστών βίας, με τις ρεφορμιστικές αυταπάτες αλλά και την κατασταλτική θωράκιση, με την ιδεολογική επίθεση και τη συνεργασία όλου του αστικού κόσμου για την αναχαίτιση των απειθαρχων, οι παρηκμασμένοι εξουσιοφρενείς εν μέσω της γενικευμένης και συνολικής κρίσης του κρατικού και καπιταλιστικού συστήματος επιχειρούν μία ολοκληρωτική επίθεση τοπικά και διεθνώς.

Στον ελλαδικό χώρο, με βάση τα συμπεράσματα που έχουμε αντλήσει από την εξέγερση του Δεκέμβρη και έπειτα και συνυπολογίζοντας τη βεβαιότητα για την κλιμάκωση της επίθεσης του κράτους και των αφεντικών σε όλα τα μέτωπα, με την ακόμα μεγαλύτερη λεηλασία της φύσης και της κοινωνίας, αντιλαμβανόμαστε τη διαμόρφωση του κοινωνικού πεδίου, ως τόπου όπου μπορούν να λάβουν χώρα μεγάλες κοινωνικές και ταξικές εκρήξεις. Τα κατασταλτικά επιτελεία του κράτους σε αυτό το πλαίσιο εφαρμόζουν πολιτικές προληπτικής αντιεξέγερσης, σφίγγοντας διαρκώς τον κλοιό γύρω από τα ορατά σημεία αντίστασης, πλημμυρίζοντας τις πόλεις με ειδικές κατασταλτικές δυνάμεις, επιχειρώντας να ανασκευάσουν ιδεολογικά και χωροταξικά τους τόπους όπου εκφράζεται υλικά η κοινωνική ζωή, προκειμένου να μετατρέψουν τους συσχετισμούς δύναμης συντριπτικά υπέρ τους. Από την πλευρά μας, αυτό είναι το συνολικό πεδίο, στο οποίο οφείλουμε να ανιχνεύσουμε τα καθήκοντα και τις δυνατότητές μας ως αναρχικοί, για να προωθήσουμε με ρεαλιστικούς όρους την υπόθεση της χειραφέτησης και της κοινωνικής επανάστασης. Για να έχουν συνέχεια και το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα οι αναπόφευκτες κοινωνικές εκρήξεις και οι έφοδοι των καταπιεσμένων ενάντια στα φρούρια που χτίζουν οι δυνάστες τους.

Απέναντι στην οργανωμένη επίθεση του κράτους και του κεφαλαίου, η μόνη λύση βρίσκεται στην **Οργάνωση του αγώνα των καταπιεσμένων και εκμεταλλεόμενων**. Μέσα από αδιαμεσολάβητους αντιεραρχικούς και ακηδεμόνευτους αγώνες από τα κάτω, μπορούμε να περάσουμε στην αντεπίθεση ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση, να παλέψουμε για την κοινωνική επανάσταση. Να ξαναφτιάξουμε τη ζωή με βασικά συστατικά την κοινωνική αλληλεγγύη, τη συνεργασία, χωρίς αφεντικά και δούλους.

Να κάνουμε απτή πραγματικότητα τη γενικευμένη κοινωνική Αυτοδιεύθυνση, να συνοψίσουμε την πολιτική ελευθερία και την οικονομική ισότητα στο σύγχρονο επαναστατικό πρόγραμμα. Για ένα ελευθεριακό κίνημα όλων των εκμεταλλεόμενων και των καταπιεσμένων που θα δίνει διέξοδο στις πραγματικές ανάγκες.

Η ΑΠΟ εκφράζει, από τη στιγμή της συγκρότησής της, και θα πρέπει να εκφράζει μια ανοιχτή πρόταση για τους αναρχικούς που αναφέρονται στον οργανωμένο και συλλογικό αγώνα και στην κοινωνική επανάσταση, μια διαρκή πρόταση για την πολιτική και οργανωτική συγκρότηση του αναρχικού κινήματος. Έχοντας πλέον σχεδόν 8 χρόνια θετικής εμπειρίας, επιτυχών ζυμώσεων και δράσεων, αύξησης των δυνατοτήτων μας μέσα από τη συνειδητή συλλειτουργία σε βάθος χρόνου και την πολλαπλασιαστική της δύναμη, σε αυτή τη συνδιάσκεψη θέλουμε να σκιαγραφήσουμε τα βήματά μας στο μέλλον.

Με δεδομένη την εκτίμηση πως η κατασταλτική εκστρατεία του κράτους αποτελεί μία μακροπρόθεσμη επιλογή ασφυκτικού περιορισμού των κοινωνικών και ταξικών αγώνων και αιχμή του δόρατος της συνολικής επιχείρησης αλλαγής του κοινωνικού τόπου σε μία δυστοπία εκμετάλλευσης και υποταγής και έχοντας την εκτίμηση της υποβόσκουσας κοινωνικής έκρηξης απέναντι σε αυτή την επιχείρηση, θέλουμε να προχωρήσουμε στη συγκρότηση ενός πολιτικού σχεδίου που να αντιμετωπίζει κατάματα τις προκλήσεις των καιρών μας, συνυπολογίζοντας εκείνους με τους οποίους βαδίζουμε μαζί και επιδιώκοντας να βρεθούμε στο πλάι ακόμα περισσότερων. Με σπουδή για την οργάνωση της άμυνας απέναντι στην επέλαση του κράτους και των αφεντικών και έχοντας ως ορίζοντα τη γενικευμένη κοινωνική και ταξική αντεπίθεση. Με συνέπεια στα ταξικά και κοινωνικά μέτωπα αγώνα που θέτουν φραγμούς στην περαιτέρω υποβάθμιση της ζωών μας στο σήμερα και έχοντας ως στόχο την κατάκτηση της μόνης ζωής που αξίζει να βιωθεί: Αυτής στα λαϊκά συμβούλια της κοινωνικής επανάστασης.

Αναρχική Συλλογικότητα “Κύκλος της Φωτιάς”, μέλος ΑΠΟ-ΟΣ

28/1/2024